

A tak teda, ako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom chod'te.

Kolosenským 2:6

Apoštol Pavol opisuje v liste Kolosenským, keď píše učeníkom uverivším v evanjelium, že sa v ich živote udiala jedna významná a ďalekosiahla udalosť či skutočnosť: prijali Pána Ježiša Krista. A z tejto skutočnosti vyplýva aj ďalekosiahly dôsledok: pretože prijali Krista, odteraz v ňom majú chodiť. V dvoch článkoch sa krátko zamyslíme nad tým, ako môže človek aj v súčasnosti, podobne ako Kolosenský vtedy, prijat' Pána Ježiša, a čo to znamená chodiť v ňom.

Služba Pána Ježiša v tele na zemi

Boží Syn prijal službu, ktorú mu pripravil Otec, a cez počatie zo Svätého Ducha, tehotenstvo a narodenie sa z panny menom Mária prišiel na túto Zem ako človek menom Ježiš. Bol ako jeden z nás, v tele, avšak bez hriechu. Prišiel ako Kristus, ten Boží Pomazaný, aby vykúpil svoj ľud z ich hriechov. Už pred jeho počatím a narodením zazneli proroctvá o tom, že on bude tým zaslúbeným Spasiteľom. Keď ho Jozef s Máriou priniesli ako dieťať do chrámu podľa obyčaje Mojžišovho zákona, Anna i Simeon vydali o ňom krásne svedectvo, že on je tým sľúbeným Spasiteľom Božieho ľudu. Keď mal Ježiš dvanásť rokov a diskutoval v jeruzalemskom chráme, mohli učenci spoznať múdrosť, ktorá mu bola vlastná a daná zhora.

Ježišova služba začala, keď mal tak asi 30 rokov. Začala krstom od Jána Krstiteľa v rieke Jordán, kedy Boh slávne a mocne vydal svedectvo, keď zaznel hlas z nebies, že Ježiš je jeho Syn, že jeho majú ľudia poslúchať ako Pána vo všetkom. Služba Pána Ježiša spočívala v tom, že chodil po kraji, učil o Bohu a o spáse, o nebeskom kráľovstve, kázal pokánie a vieru, čo bolo sprevádzané a potvrdzované veľkou Božou mocou, divotvornými znameniami, zázrakmi, vyhánaním nečistých duchov, uzdraveniami, dokonca kriesením z mŕtvych. Pán Ježiš nemal vlastný dom či školu, kde by pôsobil a konal svoju službu, kam by za ním prichádzali učenici či ľud. Naopak, on išiel k ľuďom, prechádzal krajinou a prebýval tam, kde ho pohostinne prijali. Tento spôsob služby naznačil aj vtedy, keď povolával učeníkov, a vravel, že „Syn človeka nemá kde by hlavu sklonil“ (Matúš 8:20). Chodil po krajine buď sám, alebo väčšinou so svojimi učeníkmi.

V tom čase mohol Ježiš prijať ktokoľvek k sebe do domu, ubytovať ho, umyť mu nohy, ako bolo zvykom takto poslúžiť počestným, dokonca pomazať mu hlavu či telo olejom a poskytnúť mu jedlo, pohostinnosť. Z evanjelií nám nemôže uniknúť, že prijať takto Pána Ježiša znamenalo oveľa viac, než len prijať počestného na návštevu do domu. Ježiš všade, kam išiel, vyučoval o spásе, o Božom kráľovstve, o tom, že On a Otec sú jedno, teda že nie je len Syn človeka, ale zároveň aj Boží Syn, ktorý má právo odpúšťať hriechy a dať večný život, a o tom, že ľudia majú činiť pokánie a veriť v neho, aby boli spasení. Tá správa a tie zázraky boli tak radikálne, že ľudia v neho buď uverili a prijali ho, alebo v neho neuverili a boli naplnení hnevom a zlobou a hľadali ho zabiť.

V tom čase prijať Pána Ježiša do domu bolo spojené s prijatím správy/učenia o tom, že je Boží Spasiteľ. Vidíme, že takto ho prijal colník Zacheus, takto ho prijali Lazar so sestrami Martou a Máriou a mnohí ďalší. Pán Ježiš učil aj dôležitú vec o tom, čo to znamená prijať ho: kto prijíma Ježiša, prijíma Boha Otca (Matúš 10:40, Ján 13:20). Pán Ježiš je dokonalým stelesnením Boha – v ňom prebýva plnosť Božstva telesne (Kolosenským 2:9). Pán Ježiš v tele na Zemi dokonale reprezentoval Boha Otca a preto platilo, že kto jeho prijíma, prijíma Boha Otca. Tento princíp reprezentácie preniesol Pán Ježiš aj na svojich učeníkov, ktorých poslal vo svojom mene, aby šírili tú istú službu ako on. Preto platilo opäť a rovnako, že kto prijíma učeníkov poslaných v Ježišovom mene, prijíma Pána Ježiša a tým pádom prijíma Boha Otca: „Kto vás prijíma, mňa prijíma, a kto mňa prijíma, prijíma toho, ktorý ma poslal“ (Matúš 10:40), „Amen, amen vám hovorím, že ten, kto prijíma toho, koho by som poslal, mňa prijíma; a kto mňa prijíma, prijíma toho, ktorý mňa poslal“ (Ján 13:20).

Prijať učeníkov do domu a pohostiť ich, bolo opäť nerozlučne spojené s vypočutím si zvesti (evanjelia) o Kristovi a o ceste spásy skrze neho, čo bolo okamžite konfrontované s uverením alebo neuverením zo strany poslucháčov. Pri prijatí učeníkov alebo samotného Pána Ježiša do domácnosti išlo teda o veľa, išlo o spásu, išlo o večnosť. Na to, o koľko veľa išlo, poukazuje aj príkaz Pána Ježiša učeníkom, keď ich posielal do jeho služby: „A vchádzajúc do domu pozdravte ho. A keď bude dom hodný, nech príde naň váš pokoj; a keď nebude hodný, nech sa váš pokoj navráti k vám. A ktokoľvek by vás neprijal ani nepočul vašich slov, idúc z toho domu alebo z toho mesta vytraste prach svojich nôh. Amen vám hovorím, že znesiteľnejšie bude zemi Sodomänov a Gomoranov v deň súdu než tomu mestu.“ (Matúš 10:12-15). Preto si učeníci

nemali brať na cestu žiadne veci bežne potrebné pre cestovanie, lebo pohostinnosťou a zaopatrením mali ľudia, ku ktorým boli učeníci poslaní, preukázať, či ich prijímajú, a teda či prijímajú toho, ktorý učeníkov poslal, a v konečnej miere, či prijímajú toho, ktorý poslal Pána Ježiša.

Správnosť tejto úvahy je potvrdená aj Písmom z pohľadu prijímania hlásateľov iného ako Kristovho učenia, iného ako Kristovho evanjelia. V 2. liste Jána apoštol varuje pred pozdravovaním a prijatím do domu bezbožných falošných učiteľov, ktorí nezostávajú v učení Kristovom: „Ak ide niekto k vám a nenesie toho učenia (rozumej: učenia Ježiša Krista), neprijímajte ho do domu ani ho nepozdravujte. Lebo ten, kto ho pozdravuje, účastní sa jeho zlých skutkov.“ (2. Jánov 1:10-11). Prijatie do domu a pozdravovanie toho, ktorý prináša iné učenie ako učenie Ježiša Krista znamená stotožnenie sa s týmto iným učením, a to je tu podľa Jána účasť na zlej veci (na hriechu) a podľa apoštola Pavla to znamená prijímanie iného evanjelia (pozri Galatským 1:7+9), čo je dané pod prekliatie (porovnaj s 1. Korintským 16:22).

Ako prijať Krista dnes?

Ale čo my dnes? Pán Ježiš vykonal a dokončil svoju zemskú službu, vyniesol hriechy na kríž, strpel trest smrti ako Boží Obetný Baránok (Ján 1:29; 1. Korinským 5:7; Židom 10:14), vstal z mŕtvych, ukazoval sa učeníkom po svojom vzkriesení a bol vzatý hore v oslávenom tele, kde teraz sedí po pravici Boha Otca. Viac ho podľa tela už nepoznáme (2. Korinským 5:16). Ako ho môžeme my prijať dnes? Už mu nemôžeme poskytnúť svoju domácnosť, kam by vošiel, že by sme ho pohostili a vypočuli si jeho zvesť. Pre nás už platí, že „prijať Pána Ježiša“ znamená „uveriť v neho“. Nie je to nič prekvapujúce, veď to už učil aj sám Pán, keď povedal, že kto jeho prijíma, prijíma Boha Otca (Ján 13:20), tak to povedal v kontexte verša 19, ktorý opisuje vieru v neho: „Odteraz vám to hovorím, prv ako sa stane, aby ste, keď sa stane, uverili, že ja som“ (Ján 13:19). Prijať Pána Ježiša teda znamená uveriť v jeho identitu Božieho Syna – Spasiteľa a uveriť jeho dielu vykúpenia na kríži. Keď apoštol hovorí veriacim, že „prijali Krista“ (Kolosenským 2:6), tak stručne a výstižne opisuje tú udalosť a skutočnosť, kedy poslucháči evanjelia učinili pokánie, uverili evanjeliu, a skrze vieru v evanjelium prijali Kristovho Ducha, narodili sa znova, a teraz sú novým stvorením a majú obriezku srdca. Aj iný evanjeliový text vysvetľuje, že prijať Ježiša Krista znamená uveriť v neho: „Prišiel do svojho vlastného, a jeho vlastní ho neprijali! Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno.“ (Ján 1:11-12).

Evanjelizačné poverenie

Tak, ako poslal Pán Ježiš svojich učeníkov v jeho službe vtedy, keď bol tu na Zemi v tele, tak posielala aj všetkých uverivších v evanjelium, aby niesli zvesť evanjelia do sveta a volali všetkých ľudí k pokániu a k viere v Ježiša Krista, Božieho Baránka (Marek 16:15; Skutky 1:8; Matúš 24:14). V knihe Skutkov vidíme, ako učeníci, veriaci, bez odkladu toto poverenie naplňajú. Vidíme tam aj vzor, ako evanjelium prinášajú tomuto svetu. Vždy ich vidíme zvestovať Krista a

volať ľudí k viere v neho. Zvestovanie evanjelia obsahuje vysvetlenie toho, kto je Ježiš, a vysvetlenie toho, čo sa udialo na kríži (vysvetlenie ako môže byť človek spasený), za čím nasleduje prikázanie uveriť. Všimnime si tento dôležitý detail: po odovzdaní zvesti – po vysvetlení cesty spasenia skrze vieru v Krista – nasleduje prikázanie uveriť (činiť pokánie, uveriť a dať sa pokrstiť). Nikde v novozákonných spisoch nenájdeme biblický vzor, ktorý by nás viedol k tomu, aby sme poslucháčom zvesti evanjelia prikázali „prijať Ježiša“ alebo „prijať Ježiša do svojho srdca“. Pokyn „prijať Ježiša“ alebo „prijať Ježiša do svojho srdca“ by ešte nespaseným poslucháčom mohol spôsobiť problémy – nemuseli by zvládnuť porozumenie tomuto pokynu „prijať Ježiša“ alebo „prijať Ježiša do svojho srdca“. Biblickým vzorom je prikázať poslucháčom, ktorým bolo evanjelium zvestované (vysvetlené), „uveriť“, presnejšie: „činiť pokánie, uveriť a dať sa pokrstiť“ (Skutky 2:38, 3:19, 16:31). To, čo majú poslucháči prijať (do svojho srdca), je zvestované slovo evanjelia (majú uveriť celým svojim srdcom):

„Preto zložiť každú špinu a zbytok zlosti v tichej krotkosti prijmite vsadené slovo, ktoré má moc spasiť vaše duše“ (Jakub 1:21),

„lebo slová, ktoré si mi dal, dal som im, a oni prijali a poznali vpravde, že som vyšiel od teba, a uverili, že si ma ty poslal.“ (Ján 17:8),

„A tak tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť, a pripojilo sa toho dňa okolo troch tisícov duší“ (Skutky 2:41),

„Potom počuli apoštolovia a bratia v Judsku, že i pohania prijali slovo Božie“ (Skutky 11:1),

„A tí boli šľachetnejší ako tí v Tesalonike a prijali slovo s celou ochotou a skúmali písma každý deň, či je tomu tak“ (Skutky 17:11),

„A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte.“ (1. Korinským 15:1).